

Morana

Stribog

Sa zimom svakom prilazi mi ona
Da zemlje naše hladnoćom zasije
I dok za preporodom njenim čeznem
Blistave vizije snova i gorčine
Odvlače misli moje

U kraljevstvima leda nestajem
Magijom njenom hladnom opčinjen
Stazama kročim zime i samoće
Koje za mene istkala je
Svojim prstima bijelim

I dok prilazim da poklonim se i kleknem
Pred ledenom kraljicom iz davninam
Sjetan vjetar šapuće mi glasom njenim
Kroz grane tamnih borova drevnih
Tugu njenu pronosi

Izvan dohvata smrtnika
Njen sveti prijestol stoji
Dva vuka bijela pod nogama njenim
U veličanstvensti njenom srebrnoj
Opet sastajemo se

„Sa zimom svakom uzimam ruku tvoju
Poleti sa mnom nad planine osame i smrti“
Umirući u ljepoti besramnoj
Tvoga daha sleđenog

Morana